

Prædiken – Kirkens fødselsdag 2021

Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem: "Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de sagsmodige, for de skal arve jorden. Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes. Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed. Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud. Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn. Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres. Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer." *Matthæus 5,1-12.*

Salige er de, som hører Guds Ord og bevarer det. Amen.

Kære Venner,

Der er en grundlæggende spænding i vores liv som kristne. Den spænding kan vi opsummere med ordene "allerede – og endnu ikke". Med Jesus Kristus er noget sket, verden er blevet en anden, Gudsriget er nær – og alligevel står den samme verden tilbage og sukker efter den sidste forløsning, hvor Gud skal blive alt i alle. Vi, kristne, står her – spændt ud imellem tiderne. Det er her, imellem et allerede og et endnu ikke, at vi kristne vandrer som pilgrimme igennem livet – på vej imod Guds bjerg.

Det er netop denne spænding, som dagens prædikentekst giver udtryk for. Jesus Ord står i en spænding. Umiddelbart virker det, som han siger, som modsætninger. "Salige er de fattige. Salige er de sørgende. Salige er de, der hungre og tørster." Her kan man være fristet til at indvende, at det netop ikke er rigtigt. De fattige, de lidende, de sørgende er lige præcis ikke salige. De er lige netop lidende og

kæmpende. Vi mennesker har umiddelbart lyst til at være salige – det lyder da dejligt. Salighed lyder som en behagelig tilstand. Men vi har ikke lyst til at være sørgende, fattige, tørstende eller hungrende. Vi har ikke lyst til at forfølges, for det lyder i hvert fald ikke behageligt.

Men at stille tingene op på den måde er netop at skære i teksten. Det er at glemme den anden halvdel af hver eneste saligprisning. Det som her er blevet skåret væk er den fremtid, som vi er blevet lovet i Jesus Kristus. ” Salige er de, som sørger, *for de skal trøstes*. Salige er de sagtmodige, *for de skal arve jorden*. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, *for de skal mættes*.”

I stedet melder et andet spørgsmål sig nu: er de salige allerede salige nu – eller kalder vi dem salige nu, fordi de på Herrens dag vil vise sig at være salige – fordi de i fremtiden vil mættes, trøstes og arve.

Svaret er nok begge dele. De salige er dem, der lever i denne spænding imellem livet her på den ene hånd og Guds rige på den anden hånd. Det er dem, der står imellem nutiden og dens udfordringer og fremtiden og den løfter. De salige er livets pilgrimme, Guds menigheder, der mødes under ordet fra Esajas 2,3: ”Kom lad os gå til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus.”

Det har aldrig været nemt at være Guds menighed, at være Guds kirke. Og jeg tror, at vi kan forstå på Jesus ord i dagens prædikentekst, at det er sådan som det bør være. Hvis det er alt for nemt at være kirke, så er der nok gået et eller andet galt. Men det, at det altid har været en udfordring at være Guds kirke, betyder ikke, at hver tid ikke har sine bestemte udfordringer for menighederne. Det betyder ikke, at

de udfordringer, som de tidlige kristne kæmpede med er de samme udfordringer, som vi har i dag. Det betyder heller ikke, at vores udfordringer i dag er mindre eller nemmere end de udfordringer, som Guds menigheder havde under reformationen, eller under verdenskrigene eller noget andet tidspunkt i historien. Hver tid har sin plage, hver menighed sin udfordring, hvert valgte presbyterium eller consistoire har sine hovedpiner og problemer at kæmpe med.

For os alle sammen har vi skulle kæmpe med at være kirke, at være menighed, under pandemien. Vi skulle kæmpe med en udfordring, som mange menigheder verden over ikke har kæmpet med i hundrede år. Og i modsætning til udfordringen for hundrede år siden, skulle vi også forsøge at løse problemerne på helt nye måder. Vi skulle optage gudstjenester og holde presbyteriumsmøder på Zoom. Vi skulle overveje, om vi kunne synge salmer – og om vi kunne kræve, at alle skulle have mundbind eller vaccineres. Kan man stille det som et krav for at være en del af Guds menighed, at man skal have mundbind eller være vaccineret? Har vi ret til at begrænse adgangen til Guds nåde på den måde? Og samtidigt med disse store spørgsmål og udfordringer, så kører de små konkrete udfordringer i hverdagen videre. Tagreder skal renses; vinduer pudses; håndværkere skældes ud for ikke at gøre jobbet ordentligt. Tusindvis af små og banale opgaver skal løses og behandles pragmatisk – og samtidigt skal øjnene være stift rettet i mod Guds rige. Det er ikke og har aldrig været nemt at være kirke og menighed.

Men, som sagt, alle udfordringerne er kun udfordringer på vejen. De er en del af rejsebeskrivelsen, for hele tiden er vi på vej. Hele tiden er grunden til, at vi slider

og kæmper, bygger og opbygger, at vi har øjnene rettet i mod Guds rige. Det er grunden til at vi bliver ved. Det er, hvad der giver os tålmodighed, når vi endnu en gang samler glasskår, der er efterladt af weekendens fulderikker, op på Gothersgade. Der er et mål – og fordi der er et mål, giver rejsen og rejsens udfordringer mening. Når vi forkynder Guds nåde i Jesus Kristus, så forkynder vi både noget, som er sket – og en fremtid som vi er på vej imod: en fremtid som vi allerede kender og har mødt i Jesus Kristus. Og som Paulus skriver i Første Korintherbrev kapitel 11: "For hver gang i spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer." Det er den fremtid som vi får lov at opleve og smage, hver gang vi mødes her i kirken og fejrer gudstjeneste sammen. Her står vi – salige.

Det er på mange måder netop det, som en gudstjeneste er: det er en måde at træde ind i fremtiden på. Det er en måde, hvorpå vi træder ind i den Guds virkelighed, som vi er blevet lovet.

En af de ting, som vi har kæmpet med i år – sammen med pandemien og alle de andre udfordringer, der prøver os måned efter måned og dag efter dag – har været renoveringen af kirkens orgel. Vores gamle orgel er blevet restaureret, blevet gennemset og vendt tilbage til sin retlige storhed. Og her rejser der sig naturligvis det spørgsmål: i en tid med store udfordringer og store og vigtige kampe, kan man så retfærdiggøre at renovere kirken orgel. Kan vi virkelig mødes og synge og spille musik i disse alvorlige tider? Er det retfærdiggjort i en tid, der er midt i en krise? Og der er svaret ja. Ja og tusind gange ja.

Hvis det bare var spil og sang og intet andet, så kunne man stille dette spørgsmål. Men det er ikke bare spil og sang og intet andet. Det er gudstjenesten. Det er tegnet på den fremtid, som vi er blevet lovet og som vi allerede har set i Jesus Kristus. Vi fejrer ikke kun gudstjeneste for os selv. Vi fejrer den som vidnesbyrd for verden. Og vi fejrer ikke gudstjeneste alene. Hvor fantastisk det end kan lyde, så fejrer vi Gudstjeneste med englene i himlen. Når vi mødes her som menighed, søndag efter søndag, så er vi hver søndag en del af den evige og himmelske lovsang af Gud. Vi er en jordisk del af den himmelske liturgi og vi vidner om den evige Gudstjeneste i Guds rige, når vi søndag efter søndag fejrer Guds nåde i Jesus Kristus med Guds engle.

Det er ikke nogen lille ting. Det er at blive et håb og at blive en vej, hvor Guds virkelighed får en plads i denne verden og verdens mening og håb kan ses og høres. Hvor små vores menigheder end kan se ud, så er kirken hver søndag fyldt af Guds engle der synger og fejrer med os. Den er fyldt af alle de som gik forud for os og som i evigheden priser Guds rige. Og vi, når vi en gang forlader dette liv, skal også være en del af den evige liturgi og også være med, når de endnu levende mødes og synger og beder og priser Gud på deres pilgrimsrejse.

Hvem er de salige? De salige er den del af noget større. Salige er de, der vidner om Guds rige. De der ved at spise og drikke sammen forkynder Guds nåde, indtil den dag, hvor Gud vil være alt i alle.

Her står vi så nu: tre menigheder samlet. Tre menigheder med hver sine udfordringer. Tre menigheder, der på hver deres måde kæmper med at være Guds menighed i netop denne tid. Tre menigheder, der er hvert deres sted på pilgrimsrejsen mod Gudsriget, hvor "Herren skal være vores evige lys, og vores Gud er vores herlighed. Vores sol går ikke ned, og vores måne tager ikke af, for Herren er vores evige lys, og vores sørgedage er forbi." Når orglets toner lyder, er det et vidnesbyrd om den himmelske Gudstjeneste, som venter os. Når koret synger, så synger englene med.

Kære venner, tak for at vi sammen kan fejre Guds nåde. Gud Helligånd, gør os endnu en gang til et tegn på Guds fremtid – midt i denne tid og verden. Kom, Herre Jesus.

Og Guds fred, der overgår al vores forstand, bevare vores hjerter og sind i Kristus Jesus. Amen.

Sigurd Baark – 07.11.2021